

1

ZVON ZVONIL poledne.

Pan Hyrman, obrovský řezník s malinkou zlatou náušnicí v levém uchu, otevřel výkladní skříň a přes řadu vepřových hlav a skrz asparágusy se díval do svého krámu.

"Pánové," volala tam jeho žena, "v řeznictví a uzenářství je čistota půl zdraví!"

A dál hadříkem leštila kachlíčky a prsy se jí házely a čtyři pojišťováci, reprezentanti Opory v stáří, se jí dívali za výstřih.

"Ani byste nevěřili," dodala řeznice, "jak takovej asparágus vycucá mastnej vzduch."

"Proto jsou na židovským hřbitově černý bezy," řekl reprezentant pan Bucifal, "takovej černej bez, ten pustí kořen a za pár let vycucá všecko. Milostpaní, ten páreček byl fantastické!"

"Madam," řekl plnými ústy pan dirigent Opory v stáří Krahulík, "to jsou párečky kostelecký nebo frankfurtský?" a sklonil se a utřel si rty do ubrusu.

A řeznice se smála, nesla krájenou šunku, zdvihla ten růžový plátek nad otevřená ústa krásného mladíka a zvolala:

"Tady jedna speciální šunčička pro pana Viktora!"

A reprezentant pojišťovny pan Viktor Tůma, krasavec berberského typu, olízl řeznici prstíky a kučerymi ji lehce, jakoby omylem, drcnul do prsou.

"Ani kostelecký, ani frankfurtský," řekla řeznice, "tyhle párečky děláme sami! Já a můj mužiček!"

Ukázala do výkladní skříně, kde klečel pan Hyrman a dával do vepřové tlamy žlutý citrón.

"Klečí tam v té samé póze jako socha pana biskupa

a kardinála knížete Thun-Hohenštejna na malostranském hřbitově na Smíchově," řekl pan Viktor.

"Vy jste taky katolík?" zaradovala se řeznice.

"Taky," řekl pan Viktor a zvedl své modré oči a otevřel ústa a paní Hyrmanová se naklonila a spustila tam tenounký plátek šunky a nechala se něžně kousnout do prstíku.

Pan Hyrman, když tohle viděl, vzal citrón a vrazil ho do prasečí hlavy.

"Tak pánové, co si ještě dáme?" zvolala řeznice.

"Ještě jednou párečky!"

"A mně víc křenu!"

"A mně křen s hořčicí!"

"A já bych prosil šunku," řekl reprezentant pan Tonda Uhde, elegán s růží v prstech a svrchníčkem jen tak přehozeným přes ramínka.

A řeznice odešla do přístěnku a reprezentanti pojišťovny se dívali přes asparágusy na holou hlavu pana Hyrmana na náměstí, kam od morového sloupu přijížděla ženská na bicyklu a na řídítkách měla veliký pohřební věnec zdobený pichlavým listím a fialovými stuhami, které se mrskaly. A ta ženská měla zdviženou bradu, protože ji k tomu nutily ty ostny pichlavého listí mahonie.

"Co to tam je na tý pentli napsaný?" povídá pan dirigent, a jak vykročil k výkladní skříni, smetl ze stoličky reprezentanta Tonda Uhdeho, který padl na záda, a pan dirigent jej překročil a lehce jej kopl do hlavy.

Pak se opřel do výkladní skříně, rozhrnul asparágusy a smál se a slzy kapaly na hřbet ruky pana Hyrmana, který klečel ve skříni.

"V poledne je zavřino," řekl řezník a vzal prasečí hlavu a roztrhl ji.

"Vaše paní nás pozvala," vystřízlivěl pan dirigent.

"To jsou blbý vtípy," zlobil se Tonda.

"Víte, co tam bylo napsáno?" otočil se pan dirigent, "bylo tam napsáno: Spi sladce," řekl a říhнул si.

"Kdopak to asi na mě vzpomíná?" zasnul se.

"Někde spláchli hajzl," mračil se Tonda a ometal si svrchníček.

"Ach bóže, pan reprezentant je malicherný," vzdychl pan dirigent a vzal z podlahy růži, posolil ji, opepřil, ukousl kousek, pak zkoumal chuť a vesele ji křoupal a líboval si:

"Jako předkrm? Ohromná. Pár kapiček worcesteru by ovšem neškodilo. Ale bavme se! Pane Bucifale, dneska to je tejden, co jsme vás vzali na rajón na zkoušku, a já pořád nevím, pročpak vás pustili z tý Chrámový služby?"

"Protože jsem se pohádal s farářem!"

A řeznice nesla talíře s horkými pářečky.

"Vy jste se pohádal s farářem?" podívala se.

"S farářem skrz svatou Terezičku," řekl pan Bucifal.

"Tahle hořčice, to je Farářova hořčice?" optal se Viktor.

"Farářova," řekla a utírala si oči od křenu, který ji nutil k slzám.

A reprezentanti se jí bezostyšně dívali za výstřih a zna-lecky pokyvovali hlavami. A pan Hyrman vešel do krámu a měl malinká očka a uši stažené nazad jak kousavý kůň. Vešel do přístěnku, a když se vrátil, nesl tyč na stahování rolety a zastavil se u asparágusů. Byl tak obrovský a měl tak široká ramena, že se v krámě setmělo.

"Musím stáhnout markýzu," řekl a vyšel na chodník.

"Skrz svatou Terezičku? Tak vypravujte," pobídla řeznice a vzala židli, klekla na ni a držela se opěradla. A smála se a začala se na židli houpat a sukně se jí stáhla a objevilo se plné koleno. A paní Hyrmanová koukala do stropu a houpala se a její prsy, jak se z předklonu vracela nazad, ty prsy jí trčely jako dvě homole cukru a reprezentanti žasli. Pan Viktor Tůma, který už platil dvoje alimenty a žárlil na každou těhotnou ženskou, ne že je těhotná, ale že není těhotná s ním, odložil pářeček a jako katolík sepnul ruce, aby tím víc vychutnal tu hříčku přírody.

A pan Hyrman se držel tyče na stahování markýz a trnul, co to ta jeho manželka vyvádí.

"Totiž, milostpaní," polkl pan Bucifal, "takový kostelní sošky jsou křehký až k nevíře. Jak ten pářeček. Tak takhle přivezu Terezičku z gypsu do Zbejšína. Votevřu sajtnu nákladáčku a hele, socha má uražený ruce."

"Ruce?" smála se řeznice. "A co pan farář?"

"Farář spráskl ruce. Povídám, pane faráři, já skočím do drogerie pro pytlík sádry a ty ruce přísádruju jak v nemocnici. Ale velebný pán, že ne, že chce mít Terezičku zdravou."

"Zdravou?" smála se řeznice.

"A tak jsem musel se sochou nazpátek," pokračoval pan Bucifal, "naložil jsem jinou, a když ji zase přivezu do toho Zbejšína, postavím sochu na schod a jdu do kostela s dodacím listem. A na posledním schodě stojí velebný pán a přes rameno se mi dívá... otočím se a kluk jedna pitomá!"

"Ten farář?" smála se řeznice.

"Ne, jeden kluk pitomá, jak jel na bicyklu, tak zavadil řídítkem o tu sochu a ta se kácí... a farář seběhl a v poslední chvíli Terezičku zachytil a povídá: 'A jel byste pro Terezičku potřetí!' Ale dupl mi na kuří voko a to dělat neměl. Povídám: 'I když jste zástupce Boží, tak na kuří voko mi šlapat nebudete!' A strčil jsem do sochy a vona spadla a rozbila se na kusy. A velebný pán poslal přípis a Chrámová služba teďka zase strčila do mě, a tak jsem reprezentant Opory v stáří. Bylo by tam ještě trošku křenu?"

"Přinesu," řekla řeznice, "ale víte, že když mi bylo sedumnáct, že jsem chtěla do kláštera?"

"Do mužskýho?" optal se pan dirigent.

"Dneska jo... ale tenkrát jsem byla pobožná... Ovšem! Tatínek umřel a růženec jsem vyměnila za řeznický nůž. Ach pánové, já dovedu těmahle ručičkama krájet šunčičku tak tenounce...," zasnila se paní Hyrmanová a přestala se houpat, pak postavila nohu na dlaždičky, ale shrnutá sukně jí zůstala zaříznutá nad koleny mezi stehny a pan Hyrman, když tohle viděl, zatřepal hlavou a zlatá náušnice se mu blyštěla v ušním lalůčku jak mosazná tečka pod otazníkem. A povolila mu brada.

"Sousedě, copak se vám stalo?" optal se úlisně kloboučník Kurka.

"I to nic..."

"Nepovídejte! Z krámu se koukáme se ženou a ta mi